

mere overskuelig, end den navnlig i Aar ved Ministrenes Behandling af Tinget er blevet.

Den højtærede Finansminister lovede ved sin Forelæggelse af Finanslovsforslaget, at Skattelovforslagene skulde blive forelagt her i Tinget efter Novemberferien. Dette Løfte er, som alle Tingets Medlemmer ved, ikke blevet indfriet. Forelæggelsen af Skattelovforslagene, der burde have fundet Sted ved Samlingens Begyndelse, blev atter udsendt til en endnu senere Termin. Terminen er nu sat til den 23. November, og det vil sige, at vi fremdeles nu ved Slutningen af Finanslovbehandlingen forhandler om dette Budget uden at have noget som helst virkeligt finansielt Grundlag derfor.

Angaaende de to Aar forud for det Aar, hvis Bevillinger vi skal give, de to Aar 1920—22, som vi har drøftet, gav den højtærede Finansminister en Del Oplysninger, som paa hvert eneste Punkt bekræfter de Anker, jeg fremsatte mod den højtærede Ministers første Tale. Det fremgaar nu ganske klart af den højtærede Ministers Udtalelse, at Statsregnskabet ikke indeholder synderligt gunstige Momenter sammenlignet med vedkommende Bevillinger, idet alt væsentligt, hvad der er besparet, ikke er faktiske Beparelser, men kun Bevilningsudsættelser. Dette har ogsaa den højtærede Indenrigsminister bekræftet paa den særegne Maade, som han anvender her i Tinget. Han bekræftede, at de 10 Mill. Kr., der er bevilget til Laan til Kommunerne, vil komme til Udbetaling. Naar Statsregnskabet anfører, at kun 80 000 Kr. er udbetalt, er det ikke 9 920 000 Kr.s Beparelse, men kun en Udsættelse af Anvendelsen af det samme Beløb. Den højtærede Indenrigsminister udtalte, at nu var Bygningerne færdige, og før kunde Pengene altsaa ikke være kommet til Udbetaling. Dette er ikke rigtigt, thi i Loven om Laan til Kommunerne staar der udtrykkelig i § 6, at paa Laan kan udbetales Forskud, efter som Opførelsen af Bygningerne skrider frem. Statsregnskabet slutter jo først med Udløbet af Tillægsperioden, og det vil altsaa sige, at der ikke er udbetalt noget til Kommunerne paa denne Konto, skønt der var Hjæmmel derfor. Jeg maa derfor fastholde, at jeg har haft fuld Berettigelse til at sige, at Aarsagen til, at disse 10 Mill. Kr. ikke er udbetalt, er den, at den højtærede Finansminister ikke har ønsket at udbetale dem. Og naar man hører, at den højtærede Finansminister har overtrukket sin Konto paa Nationalbanken med

95 Mill. Kr., vil man ogsaa have den ganske ligefremme og klare Begrundelse af, hvorfor den højtærede Minister ønsker at udsætte Betalinger, som man overhovedet kan udsætte.

Ogsaa den højtærede Justitsminister var inde paa dette Spørgsmaal og mente at burde ile sin Ministerchef til Hjælp. Han hævdede, at mine Bemærkninger om Justitsministeriets Budget ikke var rigtige, idet jeg havde fastslaaet, at der ingen administrative Beparelser var. Den højtærede Justitsministers Argument var nu følgende: Det ærede Medlem — jeg — har anført, at Lønningerne paa Justitsministeriets Budget er opført for højt, og dertil svarer saa den højtærede Justitsminister, at der er Lønbesparelser paa Grund af mindre Personales Anvendelse ved Højesteret og ved Byretten eller Landsretten — en af de to andre Retter. Jeg har ikke talt om Lønningsforholdene paa Retternes Omraade, saa Bemærkningen fra den højtærede Minister hører overhovedet ikke nogetsteds hen. Det, jeg henviste til, var, at der var bevilget til Lønninger under Justitsministeriet 479 000 Kr., men at der kun var udbetalt 349 000 Kr., altsaa 130 000 Kr. for lidt; og jeg sagde, at dette er ikke en administrativ Beparelse, men beviser kun, at Lønningsbudgettet har været for højt anslaaet. Det var ingen Bebrejdelse mod Justitsministeriet, men kun en Kritik af Paastanden om, at Ministeriet havde vist særlige administrative Egenskaber i Retning af at kunne spare. Paa samme Maade siger den højtærede Minister, at naar der er saa store Nedsættelser paa Politiets Budget, saa er det i Virkeligheden administrative Beparelser, fordi man ikke har iværksat en Lov saa hurtigt, som den var tænkt sat i Værk. Det kan aldeles ikke siges at være Udtryk for noget rimeligt administrativt Beparelsesforsøg, at man udfører en Lov, som Regeringen og Rigsdagen har fundet ønskelig, i et saa langsomt Tempo, at Virkningen af Loven ikke kommer til Udtryk paa Budgettet fuldt ud. Hvad der er sket, er simpelt hen det, at Antagelsen af Betjente ikke har fundet Sted i Aarets Løb, men først er blevet tilendebragt hen imod Budgetaarets Slutning. Men det kan aldeles ikke medregnes til de administrative Beparelser, hvorom her tales, det, som vilde komme til Nytte for det økonomiske Styre. Nu er disse Betjente ansat, og nu vil disse Beløb altsaa blive udbetalt.

Den højtærede Justitsminister var i øvrigt mere interessant i en Selvschildring